

omlouvá neznalost zákona (§ 2 obč. zák.), nemá významu v dovolatelčině doprovodu jí přikládaného, neboť jí v tomto smyslu nebylo použito druhou stolicí. Dostalo se tedy v napadeném rozsudku sporné věci právního posouzení správného.

Čís. 7112.

Smlouva o inserci jest smlouvou svého druhu (nepojmenovanou), jejíž právní účinky nutno především posuzovati z jejího obsahu, a v další řadě, pokud strany neujednaly jinak, podle zákonných předpisů o smlouvě o dílo.

Bylo-li pro případ včasného neodebrání všech inserátů ujednáno, že po uplynutí odebírací lhůty se neodebrané místo pro inseráty zařadí do účtů bez nároku na dodatečné uveřejnění, byl podnikatel oprávněn, nebyly-li inseráty odebrány ani ve zvláště umluvené odkladné lhůtě, domáhati se i zaplacení neodebraných inserátů a to i bez jejich uveřejnění.

(Rozh. ze dne 1. června 1927, Rv I 237/27.)

Žalovaný, továrník, objednal u žalujícího, majitele tiskárny, 78 inserátů. Objednací lístek ze dne 9. ledna 1922 zněl v ten rozum, že žalovaný objednává 78 oznámení během 3 roků po 168 korunách podle textu, že podle předlohy zhotoví žalobkyně klišé, změna textu že jest dovolena, že nepřebírá žalobkyně závazku za pravidelné zařazení inserátu a do určitých čísel, že měsíční obnosy za inseráty mají se hned po obdržení účtu platiti, že po uplynutí lhůty odebírací neodebrané místo pro inseráty se zařadí do účtu bez nároku na dodatečné uveřejnění a že udělené objednávky nemohou býti odvolány. Žalovaný objednal však pouze 16 inserátů, pročež se žalobce žalobou, o niž tu jde, domáhal na žalovaném úplaty za zbývajících 62 inserátů. **O b a n i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d z** těchto **d ů v o d ů**: Správně uvádí prvý soud, že v souzeném případě nejde o smlouvu o dílo, nýbrž o smlouvu svého druhu, náležející ku nepojmenovaným smlouvám. A poněvadž podle vůle stran sloužití měla zájmům obou stran, jest úplatná a dvojstranná a dlužno ji posuzovati dle všeobecných pravidel o smlouvách úplatných. Žalovaný zavázal se podle objednáacího lístku, že odebere 78 inserátů a poněvadž jich odebral jen 16, je žalobkyně dle smluvených podmínek oprávněna žádati úplatu za zbývajících inserátů, byť i uveřejněny nebyly, ježto jeho vinou se stalo, že inseráty nebyly odebrány, ač k tomu byl žalobkyni vyzván. Na tom nemůže nic změnit ani to, že žalovaný oznámil žalobkyni, že zastavil výrobu dříve inserovaných strojů, by od další inserce upustila, poněvadž jde o smlouvu oboustrannou, která váže obě strany a kterou jednostranně nelze odvolati. Storno zbývajících inserátů povoleno nebylo, nýbrž jen pouhý odklad k odebrání inserátů a proto nelze také mluvit o novaci podmínek, dle kterých byl by žalovaný jen povinen ku vyzvání žalobkyně speci-

fikovati text a způsob vycházení inserátů. Ku změně textu byl žalovaný již podle podmínek objednáacího lístku oprávněn, žalovaný však v tom směru vůbec návrhu neučinil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nižší soudy zjistily, že smlouva o inserci byla ujednána tak, jak jest obsažena v objednáacím lístku, a že nebyla později zrušena, jak žalovaný namítal, že žalovanému byl toliko v listopadu 1924 povolen odklad v odbírání dalších inserátů na $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{2}$ roku, načež měl žalovaný učiniti nové dispoice o textu a způsobu dalšího uveřejňování inserátů, měl v odebírání inserátů pokračovati, čehož však neučinil. Mylným jest názor dovolatelův, že smlouva o inserci jest smlouvou o nájmu místa v časopise, že tedy měla žalobkyně ponechat v časopise volné místo a že, když jí nebyla dána dispoice, mohla jen na udělení této dispoice žalovati. Jak bylo již v rozhodnutí čís. 3429 sb. n. s. zevrubně odůvoděno, jest smlouva o inserci smlouvou svého druhu (nepojmenovanou), jejíž právní účinky nutno především posuzovati podle jejího obsahu a v další řadě, pokud by strany nic jiného nebyly ujednaly, podle zákonných předpisů o smlouvě podobné, kterouž jest smlouva o dílo. V souzeném případě však strany přesně ujednaly účinky včasného neodebrání všech inserátů. Inseráty měly býti úplně odebrány ve třech létech, od 9. ledna 1922 do 9. ledna 1925, a protože byla žalovanému k jeho dopisu ze dne 6. listopadu 1924, v němž oznamoval, že se vzdal výroby hoblovacích strojů a žádal o rozmluvu v této věci, povolena odkladná lhůta k pokračování v inserování nejdéle na půl roku, měly býti všechny inseráty odebrány nejpozději do 9. července 1925, což se nestalo a což má podle smlouvy za následek, že žalobkyně může žádati zaplacení i neodebraných inserátů a to i bez jejich uveřejnění. Prohlásila-li žalobkyně přes to za sporu ochotu uveřejnit zbývající inseráty, bude-li jí dodán text, neděje se tím žalovanému křivda. Na dospělosti úplaty se tím nic nemění. Ponechání volného místa pro inseráty neuveřejněné nebylo vyjednáno a bylo by bezúčelné, když žalovaný inserovati nechtěl a když ani do dne podání žaloby, do 20. listopadu 1925, v odebírání inserátů nepokračoval. Ponecháním prázdného místa v časopise bylo by bývalo leda čeleno nynější námitce, ale byla by bývala otevřena cesta k nové námitce, že žalující firma zbytečně prázdné místo v časopise ponechávala. Lhůta, kterou žalobkyně poskytla v listopadu 1924 žalovanému k odebírání inserátů, prodloužila jen lhůtu, do které měla býti smlouva pod ujednanými následky splněna, ale nic nezměnila na původní smlouvě. Bylo tudíž povinností žalovaného, by smlouvu o inserci — jako smlouvu úplatnou a dvojstrannou, která podle vůle stran měla sloužiti zájmům obou stran — úplně splnil (§§ 917 a 918 prvý odstavec obč. zák.). Neučinil-li tak, musí si dáti líbiti, že z toho žalobkyně vyvodila důsledky, jak bylo pro tento případ mezi stranami ujednáno.